

om den aarlige Udskrivningsplacat tillige skulde indeholde nye Regler for Udskrivningen. Deels vilde det være skadeligt, om disse Regler ikke havde nogen Fasthed, men kunde forandres hvert Aar; thi de Regler, som i eet Aar kunne være til et Individ's Skade, kunne i næste Aar komme ham til Gode; men, naar Reglerne bleve omvendte hvert Aar, stod han fare for, hver Gang at blive behandlet paa en ugunstig Maade. Men hertil kommer ogsaa den Omstændighed, at en saadan transitiv Lov, som den omhandlede, ikke tilsteder den nøiere Overveelse, som vistnok var fornøden, naar Spørgsmaalet er om at forandre hidtil gjældende Regler. Det viser sig netop i det nærværende Tilfælde, at her ikke er givet Leilighed til de mangfoldige Overveelser, der være fornødne, naar man skulde bedømme, om det System, der hidtil har været foreskrevet, skulde forandres eller ikke. Det er ogsaa blevet sagt i Motiverne, at Regl. af 2den Oct. 1838 ikke er nogen egentlig Lov, da den ikke er kundgjort i Lovform. Men den er givet af den lovgivende Magt, nemlig af Kongen, den er bekendtgjort for Sessioernerne, og disse have igjen ved Placater bekendtgjort den for dem, der derefter have at rette sig. Den har altsaa af den Kundgjørelse, en Lov af den Art behøvede, og ialtsald har man nu engang disse Regler; skal man have noget Nyt, skal det ske ved en Lov, som maatte gives under den Betingelse, hvorunder en almindelig Lov skal gives. Men hertil kommer endnu, at Børneplichtsloven af 12te Febr. 1849 § 59 udtrykkelig siger, at der med Hensyn til Søudskrivningen skal forholdes efter de gjældende Bestemmelser, den siger ikke „efter de hidtil gjældende Love“, men, vistnok med godt Overlæg, „efter de gjældende Bestemmelser“; thi de Regler, hvorefter Udskrivning skeer, ere for en meget stor Deel ikke dannede ved formelige Love, men ved Rescripter og Resolutioner, og tildeels ogsaa ved Admiralitetsresolutioner til Bedkommende; alle disse Regler ere bekræftede ved Loven af 12te Febr. 1849. Det er altsaa forgjæves at paaberaabe sig, saaledes som det er skeet i Motiverne, at der er Uoverensstemmelser mellem, hvad der gjælder for Landetaten og Søetaten; thi denne Forskjel grunder

sig paa bestaaende Love, og er endog gjentaget i den Lov, som er givet i 1849. Men jeg troer ogsaa, at der er saa stor indvortes Forskjel i Naturen af Udskrivningen til Søtjenesten og Landtjenesten, saa at det ikke var tilraadeligt — jeg troer det næsten umuligt — at gjøre de Regler, som ere gjældende for Landetaten, navnlig med Hensyn til Aldersklasserne, anvendelige paa Søetaten. Ved Landetaten er der en langt større Stabilitet, end der kan være ved Søetaten; Tjenestens Fornødenhed er omtrent den samme hvert Aar, det Personale, der haves til Disposition, kan heller ikke betydeligt forandres. Derimod er Søetatens Fornødenhed i de forskellige Aar meget forskjellig; Størrelsen af Personalet i visse Aldersforhold, man har paa de forskellige Steder, maa ogsaa meget forandres, da det for en stor Deel beroer paa, hvormange der ere fraværende i Fart. Thi, ligesom det vilde være unaturligt, at holde saa fast paa de Søindrullerede, som man holder paa de Landværnepligtige, saaledes har ogsaa Lovgivningen aabnet en større Leilighed for dem, der høre under Søetaten, til at sjerne sig fra det District, hvor de høre hjemme, ja endog til at tjene i udenrigsk Fart. Leiligheden dertil er endog forøget ved Loven af 12te Febr. 1849, som siger, at Ingen maa nægte ham det (§ 57). Udskrivningen til Søkrigstjenesten er heller ikke saa afgjørende bestemmende for en Persons Fremtid, som Udskrivningen til Landkrigstjenesten, fordi han udskrives blot til et enkelt Togt, og ikke saaledes er bunden til fast, stadig Tjeneste, som ved Landetaten. Men der er ogsaa en anden Omstændighed, som, efter min Formening, gjør, at man ikke kan følge det System af en Classification efter Alderen ved Udskrivning til Søetaten, som ved Landetaten. Det er nemlig det, at der i Landudskrivningen er en censartet Masse, hvis forskellige Classification alene kan beroe paa Alderen; men ved Søudskrivningen er der 4 forskellige Classer med Hensyn til Brugbarhedsstrinnene, nemlig de Uøvante, de Søvante, de Halvbefarne og de Heelbefarne. Skulde de altsaa classificeres efter Alderen, saa burde de ikke classificeres efter den personlige Alder, men efter deres Alder i den Klasse, der udtrykker det